

یکی از ویژگی‌های منحصر به فرد انسان که کم‌تر به آن توجه می‌شود، داشتن روحیه‌ای آسمانی است. البته هرچه بشر در منجلاّب توسعه‌های صنعتی بیش‌تر غرق شود، از این داده‌ی الهی دورتر می‌گردد. داشتن روحیه‌ای آسمانی یا همان سرشت خداجوی انسان، همواره باعث می‌گردد که شخص خود را متعلق به جایی بداند که در حال حاضر گم‌شده‌ی اصلی او به نظر می‌رسد. آورده‌اند که حضرت آدم (علیه السلام) بسیار دل‌تنگ بهشت بود و از این‌که از آن فضای ناب رانده شده بود، بی‌تابی می‌کرد. خداوند، حجرالاسود همان سنگ بهشتی که امروز در کعبه دل از عاشقان می‌رباید را فرستاد، تا او دل‌تنگی‌هایش را با سنگ نجوا کند و هر از چندگاهی شمیم بهشت را در جان خود تازه کند.

و حالا انسانی که من و شما هم جزئی از آن هستیم، همان رانده شدگان از بهشتیم که کم و بیش دلمان برای جنت الماوی تنگ می‌شود.

و خدای بزرگ تمام دل‌تنگی‌های ما را می‌بیند و می‌داند که باید با کدامین لطافت و مهربانی‌اش ما را بنوازد. به نظر می‌رسد پیروان آخرین پیامبر خدا آن قدر در بارگاه ربوبی منزلت دارند که خداوند، قطعه‌ای از بهشت را هر ساله به چشم‌های اینان می‌سپارد، تا در همین زمین خاکی طراوت آن را احساس کنند. قطعه‌ای از بهشت که به نظر می‌رسد به مراتب خلوت‌تری از یک قطعه سنگ دارد. گویی خداوند، بهشت کوچکی را در قلب تک‌تک عاشقانش نهاده است، تا هرکس به اندازه‌ی وسعت نگاهش عمق «جنت تجری من تحتها الانهار» را دریابد. آری، هرچقدر وسعت نگاهمان وسیع باشد، بهشت را بهتر و بیش‌تر درک می‌کنیم. این بهشت که بی‌شک قطعه‌ای جدا شده از عالم بالاست، ماه مبارک رمضان است مگر نه این‌که در این ماه، روزه‌دار هرچه اراده می‌کند و هرچه می‌خواهد، خدا به او می‌بخشد؟ مگر در این ماه ما بر سفره‌ی آسمانی پروردگار میهمان نیستیم؟

مگر خلوت گفتگو با رب العالمین را در مناجات‌هایمان درک نمی‌کنیم؟ مگر...

آری، بهشت همین ماه است که ما گاهی غافل از آن می‌گذریم. در بهشت، کسی دروغ نمی‌گوید. ظلم نمی‌کند. غیبت و تهمت و ناسزا روا نیست. همه با هم برادرند، همدیگر را دوست دارند و عشق، حرف اول و آخر تمام ذره‌هایی است که آن‌جا جلوه‌گری می‌کنند.

راستی شاید تا به حال به این فکر نکرده بودیم که بهشت را می‌توان در زمین یافت، کناره سفره‌های افطار یا پای سجاده‌های سحر...

مگر نمی‌خواهیم بی‌واسطه با خدا سخن بگوییم؟ دعای ابوحمزه‌ی ثمالی شاه‌راهی است که خداوند در افق آن ایستاده و به حرف‌های ما گوش می‌دهد. مگر نمی‌خواهیم بی‌واسطه، خدا با ما سخن بگوید؟ قرائت روزانه‌ی یک جزء قرآن کریم، همان حرف‌هایی است که باید بشنویم.

آری، بهشت همین لحظاتی است که در آن نفس می‌کشیم. من فکر نمی‌کنم اگر به درک رمضان برسیم، بهشت چیزی بالاتر از آن باشد.

راستی شما چقدر قدر شهبای قدر را می‌دانید؟ صدای بال فرشتگان در زمین بیداد می‌کند، آن‌ها می‌آیند، تا از طراوت این لحظات بی‌نصیب نباشند و ما گاهی وقت‌ها غافل غافلیم.

رمضان، قطعه‌ای از بهشت است که خدا برای ما فرستاده و هرکس می‌تواند به اندازه‌ی خودش از آن لذت ببرد. یادمان باشد، بهشت را به بها دهند، نه به بهانه.

الطاف - دعا - سحر

حرف‌های بهشت

نزدیکی هاست